

Amor i no

Narratives

127

Amb el suport de

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

© 2021 Alba Dalmau

© Lara Lars, per la imatge de portada

El poema «Caldrà que comenci» de Iehuda Amikhai,
traduït per Manuel Forcano, es reproduïx
per cortesia d'Edicions Proa.

© 9 Grup Editorial, per l'edició
Angle Editorial
c. Mallorca, 314, 1r 2a B / 08037 Barcelona
T. 93 363 08 23
www.angleeditorial.com
angle@angleeditorial.com

Disseny de col·lecció: J. Mauricio Restrepo

Primera edició: febrer de 2021
ISBN: 978-84-18197-46-8
DL B 367-2021
Imprès a Romanyà Valls SA

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre,
ni la incorporació a un sistema informàtic, ni la transmissió en cap forma ni per cap mitjà,
sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes,
sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright.

Amor i no

Alba Dalmau

«We walked through night 'til night was a poem.»

BRENDA HILLMAN

1987

Roma

Les runes de Roma aquesta nit són a dins i fora de l'autobús que va de l'aeroport de Fiumicino al Centro Città.

La llum taronja dels fanals li fa pensar en la Roma en flames de Neró, i quan passa per davant del Coliseu, en comptes de les finestres que ha comptat tantes vegades per fer temps, veu les boques esdentegades dels fantasmes que l'han acompanyat tot el viatge.

En menys de quinze minuts arribarà al pis i li dirà que ja no l'estima. Com que l'oratória no és el seu fort, ha decidit que ho farà així, tot d'una, com si es donés un cop al pit per expulsar una bola de carn i greix que gairebé l'ofega. Després d'això, s'imagina que l'Yngve, tranquil i desmanegat com una jaqueta mal cordada, li farà un petit somriure insípid i amb una calma admirable anirà al balconet del menjador i s'hi llençarà. Com que és tan prim, la caiguda serà dolça, un vol similar al d'un avió de paper que aterra matusserament però sense desperfectes. Una vegada mort, estès a terra, arribaran els carabinieri per dibuixar la seva silueta amb guix a terra i traçaran el seu

perfil: un cap petit i unes extremitats tan llargues que se'ls acabarà el guix i tot.

Ja ha arribat. Posa la clau al pany, però abans de fer-la girar s'apuja els pantalons perquè aquest Nadal a Barcelona s'ha aprimat cinc o sis quilos i tot li cau. Fa tres inspiracions profundes abans d'entrar i finalment enfonsa la clau i fa la volta.

—Hello! Ciao?

No contesta ningú. S'acosta sigil·losament al seu estudi, on espera trobar-lo com un animal desemboscat amb el discman a la falda escoltant música, però al pis no hi ha ningú.

Va al lavabo i quan es mira al mirall gairebé no es reconeix; té la cara xuclada i unes ulleres violàcies. Enfonsa els dits a la cabellera negra i arrissada per donar-li volum i guanyar espai. S'asseu a la tassa per fer pipí, potser l'últim en aquest pis, i quan estira el braç per agafar paper i veu que no n'hi ha, es posa a plorar. Decideix que es quedarà així, asseguda amb els pantalons abaixats fins als turmells indefinidament.

Quan sent que s'obre la porta, no sap quanta estona ha passat.

—Carme?

—Sono here...

L'Yngve treu el cap per la porta del lavabo, aquell cap ridícul que a contrallum sembla calb però que en realitat està poblat per una cortina de cabell fi i sedós de color palla.

—Lucky bambina! —li diu amb un somriure sincer, i

li tira un rotllo de paper dels que acaba de baixar a comprar al súper.

Fa tres inspiracions profundes més i surt del bany. Ell l'espera a l'altra banda de la porta, a punt per embolcallar-la amb aquells braços desproporcionats que podrien fer una abraçada de triple volta.

—You're so so magra, Carme! Natale in Auschwitz or what? —Aquesta és la classe de bromes que un dia van fer que s'enamorés d'ell.

Quan finalment l'allibera de la seva abraçada d'octòpode, ella se separa uns centímetres d'ell, el mira als ulls i amb un somriure que no lliga amb les paraules li diu:

—I don't love you più, Yngve.

—It's ok. I knew. Ora mangeremo.

La Carme es deixa arrossegar fins a la cuina, sense cap intenció de menjar. Des que va prendre la decisió que el deixaria se li va tancar l'estómac i l'únic que pot ingerir són líquids amb palleta —va ser així com l'àvia va aconseguir que la seva neta preferida mengés el caldo de Nadal.

Mentre l'Yngve reescalfa una minestra, ella se'l mira encuriosida, no està segura que l'hagi entès. L'idioma que s'han fet a mida, una barreja macarrònica entre anglès i italià, a vegades té les seves fissures i no seria la primera vegada que una informació arriba deformada a l'altre.

—I don't love you, hai capito?

—Ja —li respon ell en un suc dolç que vol dir que sí.

L'Yngve serveix dos plats de minestra i els posa sobre les tovalles de quadres blancs i vermells. Ell se l'acaba en

un moment, ella sembla que busqui alguna llavor d'or entre els trossets de verdura en cada cullerada, però davant de l'absència de cap tresor, retorna el líquid grumollós al plat.

—Do you know la relazione between una minestra e un ministro?

La Carme, que no es pot creure que l'Yngve, en un moment així, encara tingui moral per explicar-li una de les seves anècdotes, fa un no desganat amb el cap.

—Ministrare in latino vuole dire «servire», allora «ministrare una soup» o «ministrare al popolo». Capisci?

Ella no sap si està trista, enfadada o indignada amb l'Yngve. Esperava com a mínim una mica de tristesa, alguna cosa a l'altura del patiment que ella ha passat les dues últimes setmanes, quan s'armava de valor per fer el pas, però amb l'Yngve mai se sap per on et sortirà.

Si ni això ha pogut preveure, encara menys es pot imaginar com continuarà la nit, així que posats a actuar sense sentit la Carme va a buscar la maleta i agafa la bossa de polvorons que l'àvia li ha donat per a l'Yngve. Almenys que tingui alguna alegria amb què passar la pena, era tan bon noi i li agradaven tant, al pobre..., li va dir la mare referint-se a ell ja com un mort.

Deixa caure una trentena de polvorons sobre la taula de la cuina, perfectament embolicats amb papers de cel·lofana de colors diferents.

—Madonna, what a party!

La Carme assenteix amb una rialla trista i infantil.

—Mi mancherai tantissimo, you know?

—Ho sé... I tu a mi. —Aleshores a ella li cau una llàgrima a la taula—. I leave domani, Yngve.

Ell prem fort els llavis i els ulls, com si el seu rostre fos un mur que contingués tota la pena del món.

—I remango.

—Certo, amorino.

L'Yngve comença a desembolicar els polvorons i se'ls va entaforant lentament a la boca com si es tractés d'una massilla blanca i densa, ideal per cobrir esquerdes. Quan acaba, n'obre un últim i l'esbocina en trossos molt petits, i un a un els fica a la boca de la Carme.

—Comme un pigeon schifoso! —Els dos riuen i a ella li surten mil trossets de polvoró disparats de la boca, i és que tots dos comparteixen l'odi pels coloms.

Ella li diu que farà tot el que ell vulgui aquesta nit. Ell li respon que l'únic que vol és fer l'amor escoltant música amb ella per última vegada.

Amb els Ramones sonant de fons, es despullen a poc a poc, mirant-se com es miren els quadres d'un museu que saps que no tornaràs a visitar. Ella és una dona menuda però voluptuosa, els seus pits són vibràtils com dos globus d'aigua i tenen la capacitat de canviar de mida amb molta facilitat. Ell, en canvi, és blanc i ossut i fa gairebé dos metres. Dormir amb ell és una lliçó d'osteologia. Quan estan nus del tot, ell es posa al damunt i comença a entrar i a sortir d'ella amb la mateixa lentitud que una bomba petrolífera perfora els jaciments. És per això, en part, que ja no l'estima.

L'endemà al matí. Ell ja se n'ha anat a la universitat.

Deu haver pensat que així seria més fàcil. Ella té un vol aquesta mateixa tarda, ha pensat que així seria menys difícil. Ha omplert una maleta gran i un parell de caixes. La resta, l'hi deixa tot a l'Yngve.

Les runes de Roma aquesta tarda són a dins i fora de l'autobús que va del Centro Città a l'aeroport de Fiumicino.

1988

Estocolm

Torno a casa. Estocolm. Vaig buscant un paisatge que faci joc amb la tristesa. Cels de plom. Respostes breus. Cares lunars. Patata amb col. La Liv. El pare.

Ahir li vaig trucar. Li vaig dir que tornava a casa, després de vuit anys a l'estranger.

—Perfecte, se m'ha espatllat el vídeo i necessito que algú me l'arregli. Es veu tot verd.

—I la Liv?

—Aquella? És a Höga Kusten amb els seus amics abraçar arbres. Torna divendres.

—Tu tens les claus de casa la Liv? Em va dir que si no hi era te les deixaria a tu.

—Vine a arreglar-me la tele si les vols.

—Arribo demà. Passaré a veure't i a buscar les claus.

—I a arreglar el vídeo.

—Fins demà, pare.

Dos graus sota zero. Comparteixo un taxi amb un noi que viu al mateix barri que en Pehr, a l'extraradi. Per l'equipatge que porto, el taxista deu pensar que vinc de

cap de setmana. Començar de zero és això. La Carme s'ha quedat en tots els objectes i a les esquerdes del pis de Testaccio, per això era hora d'anar-se'n, empaquetar quatre records i canviar de ciutat.

Truco al timbre de casa el pare. Ets tu? Passa. Passo. Me'l trobo aclofat enmig dels dos coixins del sofà d'escaï marró, que està tan gastat que sembla que tingui la lepra. En Pehr està molt canviat des de l'última vegada. S'ha quedat calb excepte dels costats, d'on ara li surten dues ales de cabells blancs despentinats per darrere les orelles. Fuma amb la mateixa pipa que el dia que ens vam acomiadar i la posició també és la mateixa. La meua arribada el deixa indiferent. Com l'última vegada, me'l trobo absort davant del televisor, veient el documental sobre els cetacis de la col·lecció completa de Jacques Cousteau, que no es cansa mai de veure. Les balenes són verdes. Els peixos manta són verds. Els submarinistes són verds. I l'aigua també.

—Per fi! Ja trigaves. Un dia més veient peixos radioactius i et juro que em foto un tret.

—Hola, Pehr. Ha passat temps...

Sé que ens hauríem d'abraçar, però no ho faig perquè conec en Pehr i sé que no ho suporta. Així doncs, m'arremango i començo a remenar cables darrere el televisor. Sé que aquest gest és molt més efectiu que qualsevol mostra d'afecte. Mentre comprovo que els cables del VHS estiguin en condicions i facin bon contacte, li pregunto al pare per les claus de casa la Liv.

—Les he tirat a la piscina.

—Com dius?

—Doncs això, que si les vols t'hauràs de fotre a la piscina —i mentre ho diu, riu estossegant fum.

—Vols dir a la bassa verda que hi ha a fora, plena de merda i amb quatre peixos morts?

El vell assenteix divertit, amb els ulls tancats i donant-se copets a la cama per acompanyar el riure. Ell que no surt ni per comprar menjar, que se'l fa portar, ha baixat les escales, una a una, per fer-me aquesta rebuda, tan pròpia d'ell. Necessita ser desagradable per distingir-se, per recordar-nos que ell és així i que res ni ningú el canviarà, i jo, resignat, assumeixo que aquest gest és la seva manera de donar-me la benvinguda a casa.

Quan aconseguixo tornar el color al televisor, baixo a buscar les claus. La bassa té un tel de gel. Em descalço i em trec els mitjons. Amb un cop de taló trenco la capa superficial de vidre fi i el remoc. Noto la textura llefiscosa d'un peix que em frega el turmell. Tremolo de fred. Ressegueixo els dos metres per dos metres de la bassa quadrada. El fons és brut i relliscós. Palpo amb els peus cada racó fins que finalment noto una protuberància metàl·lica. M'ajupo per agafar-ho. Són les claus.

Pujo a dir adeu al pare, que em dedica un aplaudiment sarcàstic.

—I aquella què? Ja t'ha deixat?

No responc.

—Massa que durava. Però que no t'has mirat al mirall? Sembla que portis una medusa enganxada al cap! A qui et penses que li pot agradar, això?

Me'n vaig. Espero un bus nocturn que triga una hora i mitja a arribar. Tinc els peus liles. Cau una mica de neu, però es fon abans d'arribar a terra.

Quan arribo a l'estudi de la Liv, a prop del centre, em sento molt cansat, aquest matí encara era a Roma, però ara em sembla com si d'això ja fes molt temps i la Carme només fos un personatge fascinant d'algun llibre que vaig llegir fa anys.

Al moble del rebedor hi ha una nota plegada amb el meu nom. «Benvingut a casa, Yngve. Tens una entrevista de feina demà a les deu. Aquesta és l'adreça. M'imagino que necessitaràs feina. Torno divendres. Liv.» Ni una paraula més.

Ja és demà. Decideixo anar a l'entrevista. Fer per no pensar, m'està bé. S'hi pot arribar a peu des de casa la Liv. No tinc excusa.

L'edifici és un rusc de vidre amb tessel·les que són ofícines, una al costat de l'altra i l'una sobre l'altra. Miris on miris, veus la mateixa persona treballant a la mateixa taula, davant del mateix ordinador. Entro per la porta principal i al primer rebedor que trobo pregunto:

—Bon dia. On soc?

La dona del taulell, que duu tot el cabell crepat menys el serrell, es treu les ulleres, es fa un petit massatge al nas amb dos dits, i després d'un lleuger esbufec em mira i diu:

—És una broma?

—Tinc una entrevista de feina en aquesta adreça a les deu, però no estic segur de ser al lloc indicat.

—Ets a l'Agència Sueca de Gent Desapareguda. Si em

vols dir el teu nom, avisaré el responsable de recursos humans, que ja és aquí.

—Yngve Oloffson.

A les deu menys deu la dona del cabell crepat em diu que agafi l'ascensor i pugi fins a la vuitena planta, porta onze.

Un home tecleja un teclat esgrogueït amb els dits oliosos.

—Tu deus ser el germà de la Liv, oi?

—Sí.

—T'ha explicat que aquesta entrevista és un favor, oi?

—No.

—És bona noia, la teva germana, una mica estranya però bona noia, i sap tornar-te els silencis com cap altra cambrera a Estocolm! Em va cobrir l'altre dia davant de la meva dona, si no fos per ella potser estaria separat, ara mateix... però, va, va, anem al gra. Saps una mica de què va, tot això?

—La Liv no me n'ha dit res.

—Bé, potser millor així. En vols una? —m'acosta la paperina de patates fregides.

—No, gràcies.

—Has vist mai un mort?

—Només als funerals, i a la tele.

—Mmm... T'agrada parlar per telèfon?

—Sempre que no siguin trucades gaire personals.

—Fantàstic, per-fec-te. La major part de la feina és recollir dades, escriure cartes a familiars, burocràcia en general. T'agrada escriure?

—A vegades escric poesia.

—Poesia, eh? Bé, bé, bé... ens pot anar bé un poeta per aquí. I què li diries al familiar d'un mort que fa anys que no es parlen?

—Potser a partir d'ara se sentirà una mica més lleuger.

—Bona, aquesta! M'agrada, m'agrada. I ja per acabar, com ho tindries per coordinar les batudes de gent desapareguda un dissabte al mes? No és obligatori per aconseguir la plaça, però és un extra que es valora positivament.

—Passejar m'agrada força.

—No és pas per fer-li un favor a la teva germana, però crec que ets perfecte per al lloc, noi. Com ho tens per començar dilluns?

Sense saber ben bé de què començaré a treballar dilluns, li he dit que m'anava bé i l'home m'ha fet una encaixada de mans acompanyada d'uns quants copets a l'esquena.

De l'oficina, en surto convençut d'haver trobat el paisatge que buscava. Un que fa joc amb la tristesa.

1988

Barcelona-Estocolm

Ha tirat una bomba de sabó amb colorant a la banyera i l'aigua s'ha tenyit de vermell. Abans de sucari-hi la punta del peu té una mena d'esgarrifança que dura uns segons. Si entra algú, pensarà que s'ha tallat les venes, però no té res a veure amb això. L'aigua fa olor de pega dolça. El telèfon sense fil reposa al costat de la sabonera, aviat cobrarà vida fent un so de gàrgares agudes. La Carme tanca els ulls i s'enfonsa dins de l'aigua vermella, els genolls li sobresurten com dos icebergs. Quan són les deu en punt, el telèfon sona amb una puntualitat nòrdica.

—Yngve?

—Hola, Carme.

—Sabia que encara que s'esfondrés el món no te n'oblidaries.

—Esclar que no, avui fa un any. Era el pacte.

—L'hem respectat, no estava segura que poguéssim fer-ho.

—Com estàs?

—Arrugada. A la banyera.

—Encara fas allò a la banyera?

—El què?

—Mossegar-te les ungles dels peus, era força espectacular.

—Espera...

La Carme deixa el telèfon i fa contorsions per veure si encara s'hi arriba. Clava les dents a l'ungla grossa del peu dret i n'estira un tall que cau a l'aigua i flota com una lluna minúscula. Torna a agafar el telèfon.

—Sí, encara m'hi arribo. El dia que no m'hi arribi serà el principi del declivi.

—És com si et pogués veure ara mateix doblegant-te com una gimnasta xinesa.

—I tu, com estàs?

—Normal.

—Estàs treballant?

—Sí, la Liv em va trobar feina.

—De què?

—A l'Agència Sueca de Gent Desapareguda.

—I això què vol dir?

—Ens ocupem de les persones que han mort i que ningú les ha trobat a faltar, intentem localitzar els seus familiars per dir-los que ha mort la seva mare o el seu pare o el seu germà, però normalment ni s'immuten fins que els diem que els han deixat una herència.

—Però... com sabeu que s'han mort?

—Normalment per les olors, són els veïns que se n'adonen, a vegades fa mesos o anys que són morts a casa.

—Però i les factures, i el lloguer... ningú se n'adona abans? Sona molt trist...

—És molt probable que no, com que la majoria de la gent té els rebuts domiciliats... fins que no se'ls esgoten els estalvis per a l'administració segueixen vius, la majoria moren sols i rics.

—I ja t'agrada aquesta feina? Sona molt depriment, Yngve...

—M'agrada quan hem d'anar a casa dels morts, jo hi vaig quan ja s'han emportat el cos. Anem a buscar informació que el relacioni amb algun familiar, amics o parents... És l'única manera que tenim de fer-ho.

—Sempre t'havia imaginat fent alguna cosa més... no ho sé, més creativa.

—No et pensis que no ho és.

—Com?

—A cada casa que vaig m'emporto un objecte personal i algun paper amb la lletra del mort.

—Com què?

—A vegades m'enduc una postal, una nota en un post-it o alguna llista de la compra. He après a llegir més del que hi diu. La lletra de la dona que vam trobar la setmana passada era molt petita, així que jo em vaig imaginar que devia ser una dona tímida i introvertida; i com que les lletres estaven inclinades cap a l'esquerra i eren lleugerament punxegudes vol dir que probablement preferia guardar-se les coses per a ella, tot i que les punxes també poden ser senyal de curiositat i intel·ligència. Feia els punts de les «i» molt amunt, mostra d'una gran imaginació, i també les «o» molt tancades, cosa de gent reservada.

—Ahà... I quin objecte et vas emportar?

—Un visor de diapositives de juguina.

—És com... un homenatge, això que els fas?

—No ho sé, potser sí... Però parla'm de tu, va.

—Però no te'n riguis, d'acord?

—I ara.

—Faig el vestuari per a grups de balls de saló de la tercera edat.

—Mmhmm... Però què? Mallots amb lluentons i camises amb farbalans?

—Ja m'agradaria. Els dos últims encàrrecs que he tingut van ser cinquanta armilles amb serrellets fets a mida i barrets de cowboy de feltre per a un grup de country en línia, i ara tinc una comanda de trenta faldilles amorfes estil Charleston...

—I tu dius que la meva feina és trista?

—No riguis! Ja ho sé, que és patètic, però és el que he trobat per ara.

—Paciència, dona, ja se sap que els inicis sempre són difícils.

—Explica'm alguna cosa divertida, va!

—Mmhmm... està bé. Fa uns dies vaig enganxar la meva germana amb una pastanaga entre les cames perquè en Warhol l'hi mengés.

—Però... qui és en Warhol?

—El seu conillet d'Índies.

—Com?

—Doncs això, el seu conillet d'Índies literalment.

—Com? Però... Aviam... Un animal, animal? La teva germana està sonada, Yngve!

—Volies que t'expliqués alguna cosa divertida, no?

—A vegades penso que no vivim en països diferents, sinó en planetes diferents.

—Pot ser que sí.

—Si vols, em pots fer alguna pregunta d'aquelles que els dos sabem que seran incòmodes. Estic preparada.

Es fa un silenci llarg.

—Què n'has fet de l'amor que sentíem?

—Doncs la major part encara el conservo, però d'una manera diferent; la resta, l'he tallat en trossets molt petits i ara el reparteixo per aquí i per allà. I tu?

—Jo? Tinc un cactus a l'habitació que me l'estimo força...

—I què li fas?

—Com que sé que li agrada molt passar set, no el rego mai.

—Ja...

—Et puc fer una pregunta?

—Dispara.

—Què en penses de les meduses?

—Les meduses? Em semblen precioses i em fascina veure com es mouen, però sempre que sigui de lluny o amb un vidre entremig, esclar. No sé per què em transmeten molta pau. Per què ho dius?

—Per res, per res...

—Per cert, he rebut una invitació de casament de l'Steffano i la Chiara, fa anys que no sabia res d'ells. Crec que no els hem arribat a dir que ja no estem junts, oi? Perquè la invitació és per a tots dos. Per què no hi anem?

Podria estar bé. És a l'estiu, ja hauran passat gairebé dos anys des que... Què et semblaria tornar-nos a veure?

—Per què no?

—I si no els diem que ho vam deixar? Seria com un joc...

—Per què no...

—Doncs els diré que hi anem. Et sembla bé?

—Carme, se'm fa tard. D'aquí a una hora començo el torn nocturn.

—Si tanco els ulls, et puc veure perfectament amb la teva americana de tweed, la de les coses serioses.

—En tinc una de nova.

—Ja parlarem d'això del casament, doncs. M'ha agradat molt sentir-te la veu.

—I a mi.

—Bye bye, bimbo.

—Arrivederci, bella!

L'Yngve penja el telèfon. Se sent una mica trasbalsat, però s'ha fet tard i no té gaire temps per pensar-hi. Obre l'armari i passa la mà per sobre la màniga de l'americana de tweed verd. Pensa que si la fes analitzar encara s'hi podria trobar alguna traça d'ADN de la Carme. Se la posa. Es mira al mirall i sacseja una mica el cap. Les puntes dels cabells li ballen com uns tentacles de medusa finíssims. Agafa les claus i surt de casa.

1989

Pulla

El vent els espetega a la cara. Van muntats en una Vespa de color crema que llisca rabent entre un mar d'oliveres a banda i banda. La Carme condueix perquè l'Yngve no sap anar en moto, i encara que en sabés tampoc el deixaria. Tenir el control la tranquil·litza. L'Yngve rodeja la Carme amb els seus braços llarguíssims perquè sap que si s'agafés al passamà al més mínim revolt perdria l'equilibri i sortiria disparat a la cuneta. La Carme, en canvi, protegida pels braços de l'Yngve, sent que es podrien estibar daltabaix d'un cingle que no es rascaria ni els genolls. Aquesta sensació, malgrat el temps que fa que no es veuen, no ha desaparegut.

Abans d'arribar a la casa on se celebra el casament han hagut de parar un parell de vegades per mirar el mapa. Des que s'han trobat a l'aeroport de Bari que el llenguatge entre ells ha sigut utilitari: «Estàs igual», «Quant de temps», «Lloguem una moto?», «Saps on és el lloc?», «Agafa't fort», «Segur que és per aquí?». Cap construcció original, elaborada o mínimament sentimental, només la

mena de frases que hi ha al final de les guies de viatge en l'idioma local per establir comunicacions eficaces.

Saben que han arribat perquè una fusta vella en forma de fletxa anuncia el nom de la casa: «Masseria Cervarolo». A menys de cinquanta metres hi ha tots els seus amics, el seu passat ara és només a poques passes, és una sensació estranya; com la de fingir que no fingeixen. La propietària de la casa té una cama de fusta que dissimula amb unes mitges de color carn i camina com un pirata. Amb pressa, els dona les claus de l'habitació i els diu que no triguin a vestir-se perquè els nuvis estan a punt d'arribar. Com que l'Yngve li havia dit a la Carme que no tenia res per posar-se per al casament, ella li ha portat un vestit que estava arreglant per a un ballarí aficionat alt i esprimatxat com ell. Mentre ella es canvia, l'Yngve s'enfunda els pantalons acampanats i una camisa massa arrapada que vol marcar uns pectorals que no existeixen. Se sent ridícul, pensa que en el moment del ball tothom el mirarà esperant que balli un tango o un foxtrot amb la núvia encara que, avui, té la sensació que fins i tot li costarà caminar de manera natural. La Carme surt del lavabo arreglada al cap de deu minuts, duu un vestit de seda vermell que s'ha fet ella mateixa amb forma de sac.

—I aquest, quin vermell és?

Quan estaven junts, l'Yngve sempre li demanava a la Carme que li expliqués anècdotes sobre els colors, ella havia fet el treball final de carrera sobre la història del color i coneixia tota mena de curiositats que a l'Yngve el fascinaven.

—Aquest? —diu la Carme mirant-se el vestit—. He-matita.

—I?

—Era el color que feien servir per embolicar les mò-mies. I vinga va, anem, que serem els últims d'arribar!

Els convidats esperen els nuvis al jardí formant un pas-sadís. Les buguenvílies i la parra s'han ensenyorit del porxo, les tanques i les parets. En un racó, tres músics amb barret d'ala blanca canten velles cançons italianes. Quan comencen a sonar els primers acords de «Piazza Grande» de Lucio Dalla, la Carme sent algú que diu que els nuvis ja són aquí, perquè aquesta és la seva cançó, la de la Piazza Cavour de Bolonya on es van conèixer. Els músics canten «Dormo sull'erba e ho molti amici intorno a me / Gli innamorati in Piazza Grande» quan apareixen l'Steffano i la Chiara abraçats com siamesos. Ella s'amaga al pit d'ell i tanca els ulls, d'amor i vergonya, i entre la música lleugera i les llàgrimes fines dels convidats l'Steffano abraça fort la Chiara. Esmunyits l'un dins de l'altre, avancen fent unes voltes que no se sap si són un ball o un remolí de felicitat que els acaba portant fins a l'altar. Mentre sona la música, la Carme li passa el braç per darrere l'esquena de l'Yngve i per uns segons s'obliden que fan veure que estan junts.

Durant la cerimònia l'Yngve observa els convidats. Els únics que coneix són els amics de l'escola de moda on va estudiar la Carme a Roma. Tots tenen el mateix aspecte ocellesc, pels vestits fluors extravagants, els tocats amb plomes i les mànigues desiguals com ales asimètriques. A més, això dels nassos aguilencs i els ulls una mica sortits

és molt italià. L'olor de pasta sobrevola la cerimònia, fins al punt que al cap de mitja hora els convidats ja comencen a estar neguitosos, i és que no hi ha res pitjor que una concentració d'italians afamats. Quan s'acaba la cerimònia, la gent s'aixeca en estampida cap al banquet. El detall pintoresc de la cerimònia és una senyora grassa asseguda en un racó que fa pasta fresca amb les seves pròpies mans. Està asseguda en una cadira plegable que queda amagada sota les carns que li pengen. Amassa la pasta amb uns braços rodons i gruixuts que quan fa força li tremolen com si fossin de gelatina. Quan finalment té la massa ben estovada, la converteix en unes cordes molt llargues que després talla amb un ganivet a trossets. Amb l'altra mà, agafa els trossos a tota velocitat i els aixafa amb el dit per convertir-los en unes rodones perfectes que tenen forma d'orelletes. Són les famoses *orecchiete con le cime di rapa* de la Pulla. La dona treballa amb la mateixa indiferència que ho faria a la cuina de casa seva, immune a l'elegància dels convidats i al fet que per a alguns serà un dia inoblidable.

El sopar se serveix en unes taules llarguíssimes parades amb tovalles blanques, una vaixel·la antiga de la mateixa *masseria* i copes de cristall que sembla que es xiuxiuegin secrets pel crepitar del Bianco Frizzante. Els convidats parlen alt i riuen escandalosament i de tant en tant totes les converses s'aturen i es tornen una sola veu per acompanyar els músics en alguna tornada famosa que tots coneixen: «E d'improvviso quel silenzio tra noi / E quel tuo sguardo strano / Ti cade il fiore dalla bocca e poi / Oh no, ferma ti prego la mano». I mentre canten, amb les copes a

l'aire i la mà al pit, tothom es balanceja d'un costat a l'altre amb els ulls tancats. L'Yngve es pregunta què hi fa aquí, en aquest forat negre que l'ha dut a un passat-present digne d'una escena felliniana.

El terrabastall d'una safata metàl·lica que cau a terra i la trencadissa d'una dotzena de plats fa que s'aturin els cànctics i totes les mirades es concentrin en el cambrer bigotut que acaba de caure en rodó i és a terra batent els braços i les cames a l'aire com si estigués rebent una pallissa imaginària sense forces per tornar-s'hi. L'home escumeja per la boca i té la mirada fixa i aliena al caos que viu la resta del seu cos. A l'altra punta de la taula, els amics del nuvi assenyalen el cambrer i riuen tan fort que s'han d'aguantar els abdominals mentre es donen cops a l'esquena entre ells per celebrar la bona idea que han tingut de contractar un actor per donar la nota enmig del banquet i amenitzar una mica la vetllada. La Chiara estira la màniga de l'americana a l'Steffano i, amb una veu encara més aguda de l'habitual i gratant-se el cap fins a destrossar el delicat jardí que fa un moment era el seu pentinat, suplica al seu flamant marit que faci alguna cosa ràpid, perquè de cap manera vol un mort en el dia del seu casament. L'Steffano mira els seus amics, que s'estan descollonant al final de la taula, i corre a preguntar-los de què va tot allò perquè no fa ni puta gràcia, però ells el tranquil·litzen dient-li que no passa res, que tot és una conya. Però el cambrer segueix a terra, fingint uns espasmes tan realistes que fins i tot els amics estan sorpresos de la qualitat de l'actuació pel preu que han pagat. Just en aquell moment, un xaval amb ras-

tes i vestit de carrer s'acosta a en Giacomo, que és la seva persona de contacte, i es disculpa pel retard i li pregunta on es pot anar a canviar i en quin moment volen que faci l'espectacle. En Giacomo, ara sí, espantat de debò, es mira l'actor real incrèdul i fa un salt de la cadira, apartant a cops de colze a tothom que es troba pel camí fins a arribar on hi ha el cambrer en plena convulsió i, com si es tractés del seu propi germà, mira els convidats amb els ulls fora de l'òrbita i comença a cridar histèric que per què collons ningú ha trucat encara a l'ambulància.

Després de l'incident, l'ambient ha quedat enrarit, però el casament ha de continuar perquè encara queden el pastís i el ball. Els nuvis, per ordre del fotògraf, es passegen abatuts entre els convidats per fer-se les fotos de rigor i a les fotos tothom surt amb un somriure tens pels nervis que acaben de passar.

Quan comença el ball, la Carme li diu a l'Yngve que ja n'ha tingut prou, que està cansada. Li pregunta si vol acompanyar-la a l'habitació perquè té ganes d'estar una estona a soles amb ell. L'Yngve se'n va demà i ella es quedarà uns dies més, així que ja hi haurà temps de posar-se al dia amb la resta i comentar el convit. A ell li sembla bé perquè ja fa estona que se sent incòmode, tant a dins com a fora del vestit.

L'Yngve es canvia i es posa la seva samarreta dels Ramones per anar a dormir mentre la Carme es fa una dutxa freda. A fora els xiscles dels grills es barregen amb la música i, de tant en tant, els nens del casament tiren petards.

La Carme surt del lavabo amb una samarreta XXL que

era de l'Yngve i s'estira al seu costat. Ell se la mira i se somriuen de debò per primera vegada des que s'han vist.

—Yngve, t'haig de dir un secret —i s'aixeca lentament la camisa per mostrar-li un ventre lleugerament inflat—: estic embarassada.

En aquest moment, se sent un tro molt fort i just després unes palmeres daurades exploten al cel. L'Yngve es queda mut. La pregunta flota per l'habitació amb lletres invisibles, però la Carme s'avança.

—El pare és cubà. És professor de ball de saló, el vaig conèixer per un d'aquests encàrrecs de vestuari que em fan últimament. No sé com explicar-t'ho però... va ser veure'ns i no va ser el cap, van ser els cossos que ho van decidir. Tu saps com m'agraden a mi els caramels de *fudge*, oi? Doncs la seva pell té exactament el gust i la textura d'aquests caramels. No el buscàvem pas, però va passar..., i tu ja saps que jo sempre he volgut tenir fills... —Va callar un moment—. No sé com anirà entre nosaltres però tant se val, vull tenir un fill o una filla mulat i que sàpiga ballar, i encara que la cosa no rutlli, la idea de tenir una cosa petita que s'assembli a ell a mi ja em fa feliç.

Les paraules de la Carme es claven al cos de l'Yngve com agulles d'acupuntura, però alhora semblen tan sinceres que l'Yngve no té més remei que felicitar-la.

—Ara és a Viñales. S'ha mort el seu pare i ha hagut d'anar-hi per reorganitzar el negoci de la seva família i no sap quan tornarà, però sé que ho farà perquè tinc una penyora infal·lible. —La Carme somriu i es toca la panxa—. Toca-la, si vols. Vine, estira't aquí amb mi.

L'Yngve no vol però no li sap dir que no. Li toca la panxa, encara que si no l'hi hagués explicat hauria dit que era només la inflor del sopar.

—Tu que sempre has sabut veure'm per dins, explica'm què hi veus.

—Doncs... No ho sé...

—Va, va, sisplau, digue'm què hi veus!

—Hi veig un peix.

—Ah sí? I com és?

—Té escates turqueses i punts taronges molt petits per tot el cos.

—I què més?

—...i unes aletes molt grans en forma de farbalans. És molt bonic.

—Oi que sí?

I mentre l'Yngve continua descrivint el peix que neda en aigua amniòtica, la Carme s'adorm amb una mà damunt la panxa i l'altra sobre la cama de l'Yngve, que aquesta nit es quedarà així, mirant-la a ella i la corba del seu ventre.